

стаята... Рекохъ да опслужа. Нали сме хора...  
Тукъ е госпожице!

#### XIV.

(Гановъ се връща, а влиза Чапразова).

Чапразова (като се кланя). Че 'вие сте  
г-нъ Самокосовъ — не се съмнявамъ. Вашия  
портретъ е живо доказателство.

Самокосовъ. Да, азъ съмъ Самоко-  
совъ. Мога ли да знамъ. . .

Чапразова. (го изпреварва.) Елена Чап-  
разова. (ржнува се)

Самокосовъ. Нещо ви смуцава?

Чапразова. Вѣроятно сте тукъ слу-  
чайно?

Самокосовъ. Нека не ви прави впечат-  
тление бедната обстановка. Така живѣе бъл-  
гарския художникъ.

Чапразова. Жалко! Такъвъ голѣмъ  
художникъ! И вмѣсто да имате удобствата  
на милионеръ, вие се измжчвате. . . Вашитѣ  
поклоници ще ви избавятъ отъ тая мизерия.

Самокосовъ. Дано.

Чапразова. Не се съмнявамъ. Днесъ  
вашето име е знаме. Но да не ви отнемамъ  
времето. Азъ дойдохъ да ви внеса сумитѣ,  
които събрахъ за вашитѣ картини. (вади отъ  
чантата си банкноти)

Самокосовъ. (погледва жадно паритѣ)  
Благодаря ви. Ако бихъ ималъ само десетъ  
настоятелни като васъ — бихъ издалъ цѣла  
колекция картини